

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
TOMASZ CHRÓSTNY**

Warszawa, 20 czerwca 2024r.

DNR-1.720.2.2024.JG

DECYZJA nr DNR-1/26/2024

Na podstawie:

- 1) art. 24 ust. 14 pkt 2 w związku z art. 13 ustawy z dnia 12 grudnia 2003 r. o ogólnym bezpieczeństwie produktów (Dz. U. z 2021 r. poz. 222: dalej jako: „ustawa o ogólnym bezpieczeństwie produktów”), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego wszczętego z urzędu w sprawie ogólnego bezpieczeństwa produktu: sofa TIGRA, wprowadzonego na rynek przez przedsiębiorcę Roberta Gandeckiego, prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą P.P.H.U. „RAVEN” Robert Gandecki w Kępnie, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów stwierdza, że przedsiębiorca usunął przyczyny zagrożeń stwarzanych przez ten produkt, polegających na ryzyku uszkodzenia ciała i umarza postępowanie administracyjne;
- 2) art. 33a ust. 2 pkt 2 w związku z art. 10 ust. 1 i art. 13 ustawy z dnia 12 grudnia 2003 r. o ogólnym bezpieczeństwie produktów, za wprowadzenie na rynek produktu niespełniającego wymagań bezpieczeństwa. tj. sofy TIGRA, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów nakłada na Roberta Gandeckiego, prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą P.P.H.U. „RAVEN” Robert Gandecki w Kępnie karę pieniężną w wysokości 20 000 zł (słownie: dwadzieścia tysięcy złotych 00/100), płatną do budżetu państwa.

Uzasadnienie

Pismem z 23 listopada 2023 r. Lubelski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej przekazał Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (dalej jako: „Prezes UOKiK” lub „organ nadzoru”) protokół wraz z aktami kontroli nr NB.8361.148.2023, który dotyczył sofy TIGRA (dalej także jako: „sofa”, „mebel” lub „produkt”), wprowadzonej na

rynek przez przedsiębiorcę Roberta Gandeckiego, prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą P.P.H.U. „RAVEN” Robert Gandecki w Kępnie.

Kwestionowany produkt to sofa dwuosobowa o konstrukcji skrzyniowo-szkieletowej, z funkcją do siedzenia oraz leżenia/spania. Po rozłożeniu poduch oparcia i siedziska sofa posiada leżysko dla dwóch osób o powierzchni użytkowej 1 900 mm x 1 200 mm. Elementy konstrukcyjne mebla wykonano z tarcicy iglastej (ramy tapicerskie) oraz z materiałów drewnopochodnych płytowych, natomiast warstwę sprężynującą stanowi pianka wysokoelastyczna. Boki/szczyty mebla wykonane są z materiałów drewnopochodnych. Wszystkie elementy tapicerowane pokryto tkaniną meblową w dwóch kolorach. Elementy konstrukcyjne pojemnika na pościel oraz oparcia boczne wykonane są z materiałów drewnopochodnych (płyta wiórowa laminowana, płyta MDF i płyta pilśniowa). Wieko pojemnika na pościel unosi się przy użyciu zamontowanych zawiasów. Powierzchnię do leżenia/spania uzyskuje się po wyciągnięciu do przodu na rolkach jezdnych pojemnika na pościel, a następnie ułożeniu w miejsce powstałej przestrzeni (pojemnika na pościel) poduchy w formie materaca. W karcie gwarancyjnej producenta zamieszczono dane: „PPHU RAVEN” Robert Gandecki, Wrocławska 92, 63-600 Kępno oraz podano zasady użytkowania, konserwacji i eksploatacji mebli.

W trakcie kontroli inspektorzy reprezentujący Lubelskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej poddali produkt ocenie bezpieczeństwa na podstawie przepisów ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, posilając się wymaganiami norm:

- PN-EN 1725:2001 *Meble mieszkaniowe. Łóżka i materace. Wymagania bezpieczeństwa i metody badań*;
- PN-EN 1022:2019-03 *Meble. Meble do siedzenia. Oznaczenie stateczności*;
- PN-EN 12520:2016-02 *Meble. Wytrzymałość, trwałość i bezpieczeństwo. Wymagania dla siedzisk mieszkaniowych*;
- PN-EN 1728:2012 *Meble. Meble do siedzenia. Metody badań wytrzymałości i trwałości* (dalej jako: „normy”)

oraz obowiązującymi w danym sektorze zasadami dobrej praktyki odnoszącymi się do bezpieczeństwa produktów, aktualnym stanem wiedzy i techniki, a także uzasadnionymi oczekiwaniami konsumentów co do bezpieczeństwa produktu (art. 6 ust. 3 pkt 4, 5 i 6 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów).

W wyniku badań organoleptycznych inspektorzy Inspekcji Handlowej stwierdzili, że zastosowane rozwiązania konstrukcyjne nie zapewniają bezpiecznego użytkowania mebla. Po rozłożeniu sofy, tj. po wysunięciu do przodu pojemnika na pościel, wieko pojemnika po podniesieniu/otwarciu opiera się o poduchy pod kątem ostrym i samoczynnie opada, co

uniemożliwia bezpieczne wkładanie pościeli do pojemnika. Osoba znajdująca się na linii ruchu klapy może zostać uderzona przez opadające wieko, co może skutkować urazami ciała, np. głowy lub ręki. Inspektorzy Inspekcji Handlowej uznali, że istnieje znaczne prawdopodobieństwo, że sofa nie jest bezpieczna, a ryzyko związane z jej użytkowaniem określili jako wysokie.

W związku z tym, Prezes UOKiK uznał za zasadne wszczęcie w tej sprawie postępowania administracyjnego na podstawie ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów.

Zgodnie z art. 61 § 4 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2024 r. poz. 572; dalej jako: „Kodeks postępowania administracyjnego”), pismem z 26 stycznia 2024 r. Prezes UOKiK powiadomił przedsiębiorcę Roberta Gandeckiego, prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą P.P.H.U. „RAVEN” Robert Gandecki w Kępnie (dalej jako: „strona postępowania”) o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego w sprawie ogólnego bezpieczeństwa sofy oraz nałożenia kary za wprowadzenie na rynek produktu niespełniającego wymagań bezpieczeństwa. W tym samym piśmie organ nadzoru zwrócił się do strony postępowania o przekazanie informacji i dowodów dotyczących obrotu produktem będącym przedmiotem postępowania, a także o potwierdzenie roli przedsiębiorcy w tym obrocie.

W piśmie z 5 lutego 2024 r. strona postępowania oświadczyła, że kwestionowaną sofę produkuje od około 7 lat na zamówienie sklepów meblowych, z którymi współpracuje. Jak poinformowała strona postępowania, w ostatnich 2 latach sprzedawała ok. 30-40 sztuk sofy rocznie, a wcześniej ok. 90 sztuk rocznie (średnia cena sprzedaży sofy wynosiła 874 zł netto). Jak poinformowała strona postępowania, sofa nie była sprzedawana detalicznie ani za granicę. Do pisma strona dołączyła listę zawierającą 24 kontrahentów, którzy zakupili sofę. W tym samym piśmie strona postępowania poinformowała o zamontowaniu podnośników gazowych w sofach, które znajdowały się na stanie poszczególnych sklepów, a w przypadku nowo wyprodukowanych egzemplarzy - o zmianie konstrukcji skrzyni, aby zapobiec samoistnemu opadaniu klapy (nawet bez zamontowanego podnośnika), na dowód czego strona przekazała zdjęcie podniesionej klapy z zamontowanym podnośnikiem, dzięki któremu klapa nie opada.

Postanowieniem z 1 marca 2024 r., wydanym na podstawie art. 22 ust. 1 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, Prezes UOKiK wyznaczył stronie postępowania termin 45 dni na podjęcie działań mających na celu wyeliminowanie zagrożeń stwarzanych przez ten mebel i wezwał ją do przedstawienia dowodów, wskazując przy tym, jakiego rodzaju działania strona powinna podjąć oraz jakie dowody przedstawić na ich

potwierdzenie. Organ nadzoru poinformował stronę postępowania, że sofy znajdujące się w posiadaniu dystrybutorów należy poprawić oraz przedstawić, np. oświadczenia dystrybutorów, a w przypadku dystrybutorów, którzy nie posiadają tego mebla na stanie - ich oświadczenia o nieposiadaniu produktu. Ponadto organ nadzoru zobowiązał stronę postępowania do wskazania dokładnej liczby sof zakupionych przez dystrybutorów w okresie ostatnich 5 lat oraz do przekazania pisemnego oświadczenia, że w przyszłości nie będzie wprowadzać na rynek sof będącej przedmiotem tego postępowania.

Pismem z 5 kwietnia 2024 r. strona postępowania oświadczyła, że w nowych sofach została zmniejszona kłapa oraz zastosowano podnośniki gazowe. W tym samym piśmie, strona przekazała informacje dotyczące obrotu produktem z ostatnich 5 lat oraz listę 28 kontrahentów. Ponadto przekazała 23 oświadczenia o nieposiadaniu sof na stanie, 6 oświadczeń dystrybutorów o zamontowaniu podnośnika gazowego w 12 egzemplarzach mebla oraz poinformowała o zamknięciu lub zawieszeniu działalności przez 4 kontrahentów.

Pismem z 22 kwietnia 2024 r. organ nadzoru wezwał stronę postępowania do uzupełnienia braków formalnych 5 oświadczeń, stanowiących niepoświadczone za zgodność z oryginałem kopie. Ponadto, w związku z przekazaniem dwóch różnych list dystrybutorów, Prezes UOKiK wezwał stronę postępowania do wskazania pełnej i aktualnej listy odbiorców kwestionowanej sof, jak również poinformował, że w przypadku firm, które nie prowadzą lub zawiesiły działalność, należy przekazać dowody potwierdzające tę okoliczność. Jednocześnie organ nadzoru ponownie poprosił o przekazanie pisemnego zobowiązania, że w przyszłości strona postępowania nie będzie wprowadzała produktu będącego przedmiotem postępowania z zakwestionowanym rozwiązaniem.

W piśmie z 26 kwietnia 2024 r. strona postępowania wskazała prawidłową listę dystrybutorów (31 podmiotów, z czego jeden kontrahent miał dodatkowe 3 punkty sprzedaży), uzupełniła braki formalne dokumentów z poprzedniego pisma oraz przekazała jeszcze 2 oświadczenia kontrahentów o braku produktu na stanie. Ponadto przedstawiła dowody potwierdzające zamknięcie działalności gospodarczej przez 4 firmy. W tym samym piśmie, strona postępowania oświadczyła, że w przyszłości nie będzie wprowadzać na rynek sof będącej przedmiotem postępowania w dotychczasowej formie.

Pismem z 17 maja 2024 r. organ nadzoru poinformował stronę postępowania o prawie do zapoznania się ze zgromadzonymi aktami sprawy, a także wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań.

Strona postępowania nie skorzystała z przysługujących jej praw.

Prezes UOKiK ustalił i stwierdził:

Robert Gandecki, prowadzący działalność gospodarczą pod firmą P.P.H.U. „RAVEN” Robert Gandecki w Kępnie wprowadził mebel będący przedmiotem postępowania na rynek i pełni rolę jego producenta w rozumieniu art. 3 pkt 2 lit. a ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów. Zgodnie z tym przepisem, za producenta uznaje się przedsiębiorcę prowadzącego w Unii Europejskiej lub na terytorium państw członkowskich Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) - stron umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym, działalność polegającą na wytwarzaniu produktu albo każdą inną osobę, która występuje jako wytwórca, umieszczając na produkcie bądź do niego dołączając swoje nazwisko, nazwę, znak towarowy bądź inne odróżniające oznaczenie. W toku postępowania prowadzonego przez Prezesa UOKiK przedsiębiorca oświadczył, że jest wytwórcą tego mebla.

Zgodnie z art. 10 ust. 1 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, producent jest zobowiązany wprowadzać na rynek wyłącznie produkty bezpieczne. Zgodnie z art. 4 ust. 1 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, produktem bezpiecznym jest produkt, który w zwykłych lub innych, dających się w sposób uzasadniony przewidzieć warunkach jego używania, z uwzględnieniem czasu korzystania z produktu, a także w zależności od rodzaju produktu, sposobu uruchomienia oraz wymogów instalacji i konserwacji, nie stwarza żadnego zagrożenia dla konsumentów lub stwarza znikome zagrożenie, dające się pogodzić z jego zwykłym użytkowaniem i uwzględniające wysoki poziom wymagań dotyczących ochrony zdrowia i życia ludzkiego. Oceniając bezpieczeństwo produktu, zgodnie z art. 4 ust. 2 pkt 3 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, uwzględnia się również wygląd produktu, jego oznakowanie, ostrzeżenia i instrukcje dotyczące jego użytkowania oraz wszelkie inne udostępniane konsumentowi wskazówki lub informacje dotyczące produktu. Zgodnie z art. 5 ust. 1 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, produkt, który nie spełnia wymagań określonych w art. 4 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, nie jest produktem bezpiecznym.

Natomiast według art. 6 ust. 3 pkt 1 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, w przypadku braku polskich szczegółowych wymagań dotyczących bezpieczeństwa produktów lub norm będących transpozycją norm europejskich uznanych przez Komisję Europejską za zgodne z przepisami dotyczącymi ogólnego bezpieczeństwa produktów albo jeżeli produkt nie jest zgodny z tymi normami, bezpieczeństwo produktu ocenia się w szczególności z uwzględnieniem spełnienia wymagań wynikających z dobrowolnych norm krajowych państw członkowskich Unii Europejskiej, będących transpozycją norm europejskich, innych niż normy uznane przez Komisję Europejską za zgodne z przepisami dotyczącymi ogólnego bezpieczeństwa produktów. Normy: PN-EN 1725:2001 *Meble*

mieszkaniowe. Łóżka i materace. Wymagania bezpieczeństwa i metody badań, PN-EN 1022:2019-03 Meble. Meble do siedzenia. Oznaczenie stateczności, PN-EN 12520:2016-02 Meble. Wytrzymałość, trwałość i bezpieczeństwo. Wymagania dla siedzisk mieszkaniowych, PN-EN 1728:2012 Meble. Meble do siedzenia. Metody badań wytrzymałości i trwałości są wyżej opisanym rodzajem norm, dlatego Prezes UOKiK dokonał oceny bezpieczeństwa sofy, uwzględniając określone w niej wymagania.

Zgodnie z art. 20 ust. 1 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, organ nadzoru wszczyna z urzędu postępowanie w sprawie ogólnego bezpieczeństwa produktu, w przypadku gdy z ustaleń kontroli wynika znaczne prawdopodobieństwo, że produkt nie spełnia ogólnych wymagań dotyczących bezpieczeństwa. Podstawę do wszczęcia niniejszego postępowania administracyjnego stanowiły ustalenia inspektorów reprezentujących Lubelskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej, z których wynikało, że zastosowane rozwiązania konstrukcyjne nie zapewniają pozostawania klapy pojemnika w bezruchu, gdy klapa jest uniesiona, np. podczas wkładania pościeli, co powoduje, iż mebel stwarza wysokie ryzyko związane z doznaniem urazów ciała, np. głowy lub ręki.

Mając na uwadze ustalenia inspektorów reprezentujących Lubelskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej, Prezes UOKiK podzielił ich opinię i uznał, że kwestionowany produkt nie spełnia wymagań określonych w art. 4 ust. 1 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów oraz może stwarzać zagrożenie dla zdrowia konsumentów. Zgodnie z art. 24 ust. 14 pkt 2 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, Prezes UOKiK wydaje decyzję o umorzeniu postępowania, jeśli producent lub dystrybutor usunął przyczyny zagrożeń.

Przedsiębiorca będący stroną postępowania nie zakwestionował oceny bezpieczeństwa produktu, nie przekazał również żadnych dowodów potwierdzających bezpieczeństwo mebla będącego przedmiotem niniejszego postępowania. Strona postępowania podjęła natomiast działania zmierzające do wyeliminowania zagrożeń stwarzanych przez ten produkt.

Ze zgromadzonego materiału dowodowego oraz oświadczeń strony postępowania wynika, że jest ona wytwórcą sofy, którą przez około 7 lat sprzedawała sklepom meblowym. W ostatnich 5 latach sprzedała 476 sztuk produktu, a średnia cena sprzedaży wynosiła 874 zł. Łącznie sofy sprzedano 32 dystrybutorom (z czego 1 podmiot umieszczony na liście dystrybutorów posiadał 3 sklepy; natomiast uwzględniono także kontrolowanego przedsiębiorcę, który wprowadził go do obrotu na liście z 26 kwietnia 2024 r., ale z akt kontroli wynika, że zakupił sofę bezpośrednio od strony postępowania).

Na wyeliminowanie zagrożeń stwarzanych przez sofę Prezes UOKiK wyznaczył stronie postępowania termin 45 dni, określił również jakie dowody powinna przekazać na potwierdzenie tych działań. W wyznaczonym terminie strona przekazała oświadczenia

23 dystrybutorów o nieposiadaniu mebla na stanie oraz oświadczenia 6 kontrahentów, którzy potwierdzili montaż siłowników gazowych w sofach, które znajdowały się na stanie sklepów (5 oświadczeń nie spełniało wymogów formalnych). Następnie na wezwanie organu nadzoru, strona postępowania przekazała potwierdzone za zgodność z oryginałem oświadczenia, dostała oświadczenia kolejnych 2 kontrahentów oraz dowody dotyczące zakończenia działalności gospodarczej przez 4 firmy.

Ze zgromadzonego materiału dowodowego wynika, że 22 kontrahentów potwierdziło brak sofy na stanie, 6 firm przekazało oświadczenia dotyczące naprawy łącznie 12 sztuk produktu, a 4 kontrahentów zamknęło lub zawiesiło działalność.

Mając na względzie dowody przekazane w ramach niniejszego postępowania, organ nadzoru uznał, że strona postępowania usunęła przyczyny zagrożeń stwarzanych przez kwestionowaną sofę, co stanowi przesłankę do umorzenia postępowania w sprawie ogólnego bezpieczeństwa produktów na podstawie art. 24 ust. 14 pkt 2 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów.

Jednocześnie, z uwagi na fakt, że Prezes UOKiK uznał, iż produkt będący przedmiotem postępowania nie spełnia ogólnych wymagań bezpieczeństwa określonych w art. 4 ust. 1 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, wprowadzając go na rynek przedsiębiorca Robert Gandecki, prowadzący działalność gospodarczą pod firmą P.P.H.U. „RAVEN” Robert Gandecki w Kępnie, naruszył obowiązek określony w art. 10 ust. 1 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów. Wyczerpuje to przesłanki określone w art. 33a ust. 2 pkt 2 powyższej ustawy. Zgodnie z art. 33a ust. 2 pkt 2 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, za wprowadzenie na rynek produktu niespełniającego wymagań bezpieczeństwa Prezes UOKiK może nałożyć na producenta karę pieniężną w wysokości do 100 000 zł.

Kary pieniężne nakładane przez Prezesa UOKiK na producentów na podstawie art. 33a ust. 2 pkt 2 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów mają charakter fakultatywny. Nakładanie ich - względnie samo zagrożenie nimi - stanowi istotny instrument, który ma na celu przyczynienie się do przestrzegania przepisów ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów przez podmioty. Kara pieniężna nakładana przez organ nadzoru ma charakter represyjno-wychowawczy i jest nakładana oraz wykonywana w celu zachowania, a także przestrzegania obowiązującego porządku prawnego. Ma ona na celu prewencję, tj. zapobieganie w przyszłości tego rodzaju naruszeniom ustawy, jak również represję, czyli ma stanowić odczuwalną dolegliwość za jej naruszenie.

Ustawa o ogólnym bezpieczeństwie produktów nie zawiera zamkniętego katalogu przesłanek, od których uzależniona jest wysokość kar nakładanych na przedsiębiorców. Art. 33a ust. 4 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie stanowi, że wysokość kary ustala się

uwzględniając w szczególności stopień oraz okoliczności naruszenia obowiązków. Możliwość zastosowania dolegliwości finansowej nie jest uzależniona od wyeliminowania przez producenta zagrożenia stwarzanego przez produkt, od podjęcia współpracy z organem nadzoru ani od braku wiedzy o tym, że wprowadzany na rynek produkt nie jest bezpieczny.

Biorąc pod uwagę powyższe, przy ustalaniu wysokości kary organ nadzoru uwzględnił w szczególności stopień oraz okoliczności naruszenia obowiązków przez stronę postępowania, jak również liczbę produktów wprowadzonych na rynek. Działalność strony postępowania ma charakter profesjonalny (zawodowy), co oznacza, że konsumenci mają prawo oczekiwać, iż produkty wprowadzane na rynek przez tego przedsiębiorcę będą spełniały wymagania bezpieczeństwa. Nie ulega wątpliwości, że od osoby prowadzącej działalność gospodarczą w określonej dziedzinie należy oczekiwać znajomości przepisów prawnych, regulujących tę działalność, w stopniu wystarczającym do jej poprawnego prowadzenia (*vide* wyrok NSA OZ w Gdańsku z 29 listopada 2000 r., I SA/Gd 1185/98: *Każda osoba przystępująca bowiem do prowadzenia działalności gospodarczej winna być zorientowana w przepisach prawnych regulujących tę działalność*).

W niniejszym postępowaniu za okoliczność obciążającą Prezes UOKiK uznał fakt, że strona postępowania jest przedsiębiorcą, który prowadzi działalność gospodarczą związaną z produkcją mebli od dawna (według wpisu do CEIDG, rozpoczęcie działalności miało miejsce 1 lutego od 1993 r.), zatem powinna być zorientowana w wymaganiach bezpieczeństwa mających zastosowanie do tego typu produktów. Należy również podkreślić, że normy, na zgodność z którymi produkt został oceniony przez inspektorów Inspekcji Handlowej, obowiązują od kilku lat. Zatem strona postępowania miała wystarczająco dużo czasu, aby zapoznać się z ich wymaganiami.

Za kolejną okoliczność obciążającą Prezes UOKiK uznał fakt, że w przeciągu ostatnich 5 lat strona postępowania wprowadziła na rynek dużą liczbę łóżek (476 sztuk) niespełniających wymagań bezpieczeństwa i stwarzających zagrożenie dla użytkowników. Ponadto za okoliczność obciążającą, Prezes UOKiK uznał wysoki poziom ryzyka związanego z użytkowaniem produktów, tj. ryzyko wystąpienia urazów ciała.

Natomiast za okoliczność łagodzącą Prezes UOKiK uznał sprawne podjęcie przez stronę postępowania działań naprawczych w celu wyeliminowania zagrożeń stwarzanych przez sofę oraz satysfakcjonujący poziom współpracy z organem nadzoru, jak również fakt, że jest to pierwsze naruszenie przez stronę postępowania przepisów ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów.

W postępowaniach prowadzonych na podstawie ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów kryterium pomocniczym przy określeniu wysokości kary pieniężnej jest wysokość

korzyści majątkowej osiągniętej przez stronę postępowania ze sprzedaży produktów będących jego przedmiotem. Korzyść osiągniętą ze sprzedaży stanowi iloczyn sprzedanych produktów, które nie spełniają ogólnych wymagań bezpieczeństwa i średniej ceny sprzedaży uzyskanej przez stronę postępowania. Przy ustalaniu ceny sprzedaży jednej sztuki produktu Prezes UOKiK oparł się na oświadczeniu strony postępowania, z którego wynikało, że średnia cena sprzedaży produktu wynosiła 874 zł. W związku z tym, oszacowana korzyść majątkowa ze sprzedaży 464 sztuk produktu (pomniejszona o liczbę poprawionych sof) wyniosła 405 536 zł.

Wymierzając karę administracyjną, Prezes UOKiK uwzględnił wagę naruszenia przez stronę postępowania przepisów o ogólnym bezpieczeństwie produktów. Należy zauważyć, że bardzo długi okres (około 7 lat) wprowadzania na rynek sof przez stronę postępowania, jak również wysokie ryzyko związane z ich użytkowaniem, które wiąże się z uszkodzeniem ciała (np. głowy lub ręki), stanowi niewątpliwe zagrożenie dla zdrowia konsumentów. W opinii Prezesa UOKiK kara określona w sentencji decyzji jest adekwatna do stwierdzonych naruszeń, spełni swój skutek prewencyjny i skłoni przedsiębiorcę do nienaruszania przepisów z zakresu ogólnego bezpieczeństwa produktów.

Ustawa o ogólnym bezpieczeństwie produktów nie zawiera regulacji określających możliwość odstąpienia od wymierzenia kary i poprzestania na pouczeniu. Natomiast stosownie do przepisu art. 26 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów w zakresie nieuregulowanym ustawą do postępowania w sprawie ogólnego bezpieczeństwa produktu, stosuje się przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego. W związku z tym, w przypadku niniejszego postępowania zastosowanie ma art. 189f Kodeksu postępowania administracyjnego, zgodnie z którym organ administracji publicznej, w drodze decyzji, odstępuje od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestaje na pouczeniu, jeżeli waga naruszenia prawa jest znikoma, a strona zaprzestała naruszania prawa lub za to samo zachowanie prawomocną decyzją na stronę została uprzednio nałożona administracyjna kara pieniężna przez inny uprawniony organ administracji publicznej i uprzednia kara spełnia cele, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna.

Powołując się na prezentowane w doktrynie stanowisko („Nowe instytucje” 2017, wyd. 1, Legalis), przez wagę naruszenia prawa należy rozumieć istotność, skalę skutków społeczno-gospodarczych, które zostały przez nie wywołane, oraz znaczenie naruszonego obowiązku administracyjnoprawnego z punktu widzenia systemu prawa; działalności, na której regulację prawną się on składa; oraz dóbr, których ochronie służy. O tym więc, że waga naruszenia prawa jest znikoma będzie można powiedzieć wówczas, gdy wywołane przez nie skutki są niewielkie, czyli dotknęły małej liczby podmiotów i nie zaburzyły

przebiegu procesów społeczno-gospodarczych, a jednocześnie - nie wiązało się ono z unicestwieniem lub znaczną ingerencją w dobro chronione daną sankcją i nie miało istotnego wpływu na całościową ocenę zgodności z prawem działalności, której częścią regulacji jest złamany obowiązek administracyjnoprawny. Innymi słowy, znikome naruszenie prawa to naruszenie nieistotne, takie które nie wywołało negatywnych następstw dla wartości podlegających ochronie. Rozstrzygając, czy naruszenie obowiązku ciążącego na stronie można na podstawie okoliczności faktycznych sprawy uznać za czyn stanowiący naruszenie prawa w stopniu znikomym, należy odwołać się do sposobu weryfikacji tego stopnia, wypracowanego w prawie karnym (m.in. wyrok SN z 15 października 2014 r., sygn. III SK 47/13). Wyznacznikiem dla dokonania oceny znikomego naruszenia prawa będą okoliczności wynikające z art. 115 § 2 Kodeksu karnego, uwzględniające: rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej lub grożącej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, wagę naruszonych przez sprawcę obowiązków, jak również postać zamiaru, motywację sprawcy, rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia.

Dokonując oceny naruszenia prawa jakiego dopuściła się strona postępowania należy podkreślić, że dobrem chronionym przez ustawę o ogólnym bezpieczeństwie produktów jest zdrowie i życie konsumentów. Strona postępowania wprowadzała na rynek produkty niespełniające wymagań w zakresie bezpieczeństwa. Ponadto, z uwagi na długi czas wprowadzania wadliwego mebla na rynek przez stronę postępowania (około 7 lat), zasięg naruszenia prawa był znaczny, a konsumenci zostali narażeni na wysokie ryzyko związane z możliwością doznania uszkodzenia ciała. Co więcej, sofy należą do kategorii produktów użytkowanych przez dłuższy czas, co sprawia, że ziszczenie się ryzyka związanego z ich użytkowaniem może być odwleczone w czasie. Reasumując, na skutek wprowadzenia na rynek kwestionowanych produktów, dobro chronione jakim jest zdrowie konsumentów zostało w wysokim stopniu naruszone. W niniejszej sprawie strona postępowania zaprzestała naruszenia prawa poprzez wstrzymanie produkcji i udostępniania mebla oraz podjęcie działań na rzecz eliminacji zagrożeń stwarzanych przez produkt, jednak drugi warunek - przesłanka znikomej wagi naruszenia prawa - nie znajduje w tej sprawie zastosowania. Skoro warunki z przesłanki wskazanej w art. 189f §1 pkt 1 Kodeksu postępowania administracyjnego muszą być spełnione łącznie a warunek znikomości, jak zostało to wykazane powyżej, nie został spełniony, odstąpienie na podstawie tej przesłanki od nakładania kary i poprzestanie na pouczeniu jest niemożliwe.

Również odstąpienie od nałożenia kary na podstawie drugiej z przesłanek wymienionych w ww. przepisie nie jest możliwe, ponieważ Prezes UOKiK nie dysponuje wiedzą na temat uprzedniego nałożenia na stronę postępowania prawomocną decyzją

administracyjnej kary pieniężnej za to samo zachowanie przez inny uprawniony organ administracji publicznej, strona postępowania również nie informowała organu o takiej okoliczności.

Ostatnia z przesłanek odstąpienia od kary i poprzestania na pouczeniu została sformułowana w art. 189f § 3 Kodeksu postępowania administracyjnego, w związku z § 2 tego przepisu i wiąże się z wydaniem postanowienia. Do czasu wydania niniejszej decyzji Prezes UOKiK nie wydał postanowienia, o którym mowa w art. 189f § 2 Kodeksu postępowania administracyjnego, a zatem na podstawie tej przesłanki nie mogło dojść do odstąpienia od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestania na pouczeniu.

W świetle zgromadzonego materiału dowodowego organ nadzoru uznał za celowe wymierzenie kary pieniężnej w wysokości 20 000 zł (słownie: dwadzieścia tysięcy złotych 00/100), która w okolicznościach niniejszej sprawy spełni swój skutek prewencyjno-represyjny i skłoni przedsiębiorcę do nienaruszania w przyszłości przepisów z zakresu ogólnego bezpieczeństwa produktów.

Zgodnie z art. 33a ust. 5 i ust. 7 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, karę pieniężną należy uiścić w terminie 14 dni od dnia uprawomocnienia się decyzji Prezesa UOKiK na konto Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów: **NBP O/O Warszawa 51 1010 1010 0078 7822 3100 0000**.

W związku z powyższym, Prezes UOKiK orzekł, jak w sentencji.

Pouczenie:

- 1) Na podstawie art. 127 § 3 oraz art. 129 § 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2024 r. poz. 572), w związku z art. 26 ustawy z dnia 12 grudnia 2003 r. o ogólnym bezpieczeństwie produktów (Dz. U. z 2021 r. poz. 222), strona postępowania może w terminie 14 dni od dnia doręczenia decyzji, zwrócić się do Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy.
- 2) Na podstawie art. 52 § 3, art. 53 § 1 i art. 54 § 1 w związku z art. 3 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2023 r. poz. 1634, 1705) strona postępowania może wnieść skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji, bez skorzystania z prawa do zwrócenia się z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy.
- 3) W przypadku skorzystania z uprawnienia wskazanego w pkt 1 niniejszego pouczenia i zakwestionowania rozstrzygnięcia zawartego w pkt 1 sentencji decyzji, zgodnie

- z art. 233 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi w związku z § 2 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2021 r. poz. 535), strona postępowania zobowiązana jest uiścić wpis stały, który wynosi 200 zł.
- 4) W przypadku zakwestionowania rozstrzygnięcia zawartego w pkt 2 sentencji decyzji, zgodnie z art. 233 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi w związku z § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi, strona postępowania zobowiązana jest uiścić wpis stosunkowy, którego wysokość zależy od wartości przedmiotu zaskarżenia i wynosi odpowiednio:
- a) jeżeli ustalona przez Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów należność pieniężna wynosi do 10 000 zł - 4 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 100 zł;
 - b) jeżeli ustalona przez Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów należność pieniężna opiewa na kwotę ponad 10 000 zł do 50 000 zł - 3 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 400 zł;
 - c) jeżeli ustalona przez Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów należność pieniężna opiewa na kwotę ponad 50 000 zł do 100 000 zł - 2 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 1500 zł.
- 5) Zgodnie z § 5 tego rozporządzenia, wpis uiszcza się gotówką do kasy Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie lub na rachunek bankowy tego Sądu, wskazując tytuł wpłaty oraz rodzaj pisma, od którego wpis jest uiszczany.
- 6) Na podstawie art. 243 § 1 w związku z art. 244 § 1, art. 245 § 1 i art. 246 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi stronie postępowania składającej skargę na decyzję Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie przysługuje możliwość ubiegania się o przyznanie prawa pomocy w zakresie całkowitym lub częściowym, na jej wniosek złożony przed wszczęciem postępowania sądowoadministracyjnego lub w jego toku, polegającego na zwolnieniu od kosztów sądowych oraz ustanowieniu adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego. Wniosek ten wolny jest od opłat sądowych. Wymogi formalne wniosku określone zostały w art. 252 § 1 i § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi.

- 7) Na podstawie art. 127a § 1 i § 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego w trakcie biegu terminu do wniesienia wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy, strona postępowania może zrzec się prawa do wniesienia wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy wobec Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, który wydał decyzję. Z dniem doręczenia Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów oświadczenia o zrzeczeniu się prawa do wniesienia wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy, decyzja staje się ostateczna i prawomocna.

z up. PREZESA
Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów
DYREKTOR
Departamentu Nadzoru Rynku
Katarzyna Bednarz
/podpis elektroniczny/